

Homo Sapiens

Miquel Riera / mriera@presencia.cat - @mriera

La falsa tesi sobre l'independentisme

“Quina és la capacitat d'influència real de TV3 en un marc dominat àmpliament per televisions en castellà, algunes ben hostils?”

La tesi que s'imposa a les Espanyes per justificar l'explosió de l'independentisme a Catalunya és que l'opinió pública està segrestada i manipulada pels mitjans de comunicació catalans i per l'escola de la immersió lingüística. És a dir, segons aquesta tesi, les generacions de catalans nascudes després del franquisme han estat víctimes, entre el que han après a l'escola i el que han vist a TV3, d'un rentat de cervell descomunal que els ha fet creure *barbaritats històriques* com que fa anys “Catalunya va ser un estat independent”, que “Espanya ens roba”, que “el català ha estat una gran llengua d'ampli ús social” o que “la independència de Catalunya és possible”, malgrat el que diguin les institucions espanyoles i de la UE. Aital pensament *desviat* i marcat *a foc* en l'esperit dels catalans des de ben petits –continua afirmant la tesi– és el que ha provocat el creixement de l'independentisme a les enquestes o que cap a dos

milions de persones sortissin al carrer l'últim Onze de Setembre. Tot plegat pensat i dirigit, naturalment, des de la plaça de Sant Jaume, on el president Mas mou els fils, això sí, ben *aconseïllat* pel líder d'ERC, Oriol Junqueras. Malgrat que, com tots sabem, es tracta d'una tesi sense cap fonament, a Madrid se la creuen al peu de la lletra. Anàlitzem-ho, encara que sigui superficialment i veurem com s'ensorra. Els mitjans de comunicació, per exemple? Quina és la capacitat d'influència real de TV3 en un marc dominat àmpliament per televisions en castel·là, algunes d'elles, per cert, ben hostils a tot allò català? En el cas dels diaris en paper, no es pot pas dir tampoc que la majoria siguin, simplement, sobiranistes. Igualment que la ràdio, malgrat els lideratges de Catalunya Ràdio i RAC1. Pel que fa a l'escola, si el paper de *rentadora de cervells* d'aquesta fos tan destacat, com és que les generacions nascudes i educades en l'escola franquista no som ara uns grans defensors dels valors de l'*Una, grande y libre?* De veritat, que deixin d'enganyar i d'enganyar-se. Si els catalans hem arribat fins aquí no és perquè algú ens hagi *manipulat*, que ja som prou grandets, sinó perquè n'estem tips de menyspreus –cap a la llengua, la cultura i, és clar, la nostra butxaca. I em quedo curt.

Adolescents gironines a la Via Catalana el passat Onze de Setembre.
MANEL LLADÓ

Els protagonistes

Manuel Valls

Ministre d'Interior francès

● Manuel Valls ha desfermat la polèmica amb la decisió d'expulsar de França la nena gitana Leonarda Dibrani perquè, com la resta de la seva família, no tenia els papers en regla. “On és la França dels drets humans?”, li retreien els estudiants, mentre li recordaven que també ell és fill d'immigrant. Però el ministre té ben assumit el seu paper de *gendarme* de l'esquerra francesa. “Les societats necessiten ordre, regles, convivència, drets i deures; en això hem de ser molt clars”, afirmava en una de les seves habituals visites a Barcelona, abans d'entrar al govern. Valls s'ha erigit en mur de contenció del Partit Socialista davant l'onada creixent del lepenisme, la força cridada a desbordar-se en les eleccions europees del maig. La fermesa de Valls l'ha convertit fins ara en el ministre més popular a França, tant entre els votants de dreta com entre els socialistes. Però la manera com es va expulsar Leonarda, amb la policia fent-la baixar de l'autocar escolar, i la pèssima gestió del cas que ha fet el president Hollande li podrien passar factura.

Anna Balcells / abalcells@elpuntavui.cat

Àlex Susanna

Director de l'Institut Ramon Llull

● La mà dreta de Vicenç Villatoro a l'Institut Ramon Llull, Àlex Susanna (Barcelona, 1957), s'acaba de convertir en el nou director de l'organisme que s'ocupa de la projecció internacional de la cultura catalana. Un escriptor substitueix un altre escriptor que ha renunciat al càrrec –dos anys després d'acceptar-lo– per dedicar-se plenament a la carrera literària. Susanna afronta el repte amb molta responsabilitat i ambició, en sintonia amb el moment històric que viu el país. El seu lema és clar: més que mai, el país necessita el Llull per fer-se visible a l'exterior a través de la cultura. Ser presents en el màxim nombre d'esdeveniments culturals de referència del món, com ara les biennals d'art i d'arquitectura de Venècia o el festival de teatre d'Avinyó, és la seva missió número u. Susanna, molt bregat en el terreny de la gestió cultural, serà el primer director del Llull que, a més de la marca Catalunya, haurà de treballar la marca Barcelona, ja que l'Ajuntament està a punt d'entrar en el consorci de l'ens. Més feina però, sens dubte, moltes més oportunitats d'èxit.

Maria Palau / mpalau@elpuntavui.cat

Josep Maria Soler

Abat de Montserrat

● En una Església catalana molt malmesa pel pes d'un Vaticà que en les tres darreres dècades ha estat molt proper al conservadorisme de l'Església espanyola, intrínsecament anticatalana, Montserrat, amb el seu pare abat, Josep Maria Soler, al capdavant, ha esdevingut el contrapès que ha fet sentir la veu pròpia del país. Proper als cristians de base més progressistes i catalanistes i identificat amb aquella església que de seguida es va entusiasmar amb el Concili Vaticà II i que el 1985 va reivindicar en les *Arrels cristianes de Catalunya* la seva identitat pròpia, Josep Maria Soler no ha dubtat mai a allargar la mà a tothom però alhora l'ha mantinguda ferma davant els atacs exteriors. Va demanar unitat i que Catalunya sortís al carrer a defensar l'Estatut quan el Tribunal Constitucional el va tombar, l'any 2010; s'ha definit a favor de les manifestacions per reivindicar la llengua, i ara, avançant-se als qui realment ho haurien d'haver fet, els jerarques de l'Església espanyola, ha demanat perdó pel paper de l'Església durant el franquisme i ha fet una crida a la reconciliació.

Mireia Rourera / mroudera@avui.cat